

Arrest

nr. 106 387 van 5 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. FLOREQUIN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Deh Bala (provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. U bent een etnische Pashtun en verklaart de jongere broer te zijn van de in België als erkend vluchteling verblijvende Y.(...) K.(...) S.(...)(O.V. X). U bent gehuwd en hebt kinderen. U bent vier jaar naar school geweest. U verliet uw land van herkomst in januari 2010. Op 26 januari 2011 vroeg u in België het statuut van vluchteling aan.

Volgens uw verklaringen groeide u op in het dorp Morgy, waar uw vader een landbouwer was. Ten tijde van de bezetting van Afghanistan door de Russen in de jaren tachtig vertrok u met de ganse familie naar Peshawar in Pakistan. In deze stad werkte u gedurende een achttal jaren als automecanicien.

Begin jaren negentig keerde u samen met uw ouders terug naar uw dorp, waar u in 1993 of 1994 in het huwelijk trad, en u zich na de dood van uw vader, rond diezelfde periode, begon toe te leggen op het bewerken van de familiegronden. Op 24 oktober 2009 werd u, toen u samen met 18 anderen hout aan het sprokkelen was in de bergen, ontvoerd door taliban. U werd naar een afgelegen complex in de bergachtige grensstreek gebracht, waar u gedurende 18 à 20 dagen werd vastgehouden. U werd gevraagd de taliban te helpen in de jihad tegen de Amerikanen ofwel een afkooksom neer te tellen. Daar uw gijzelnemers bovendien op de hoogte leken van uw familieband met een in Europa als erkend vluchteling verblijvende journalist, gebruikten zij dit als een extra afdreigargument. U ging niet altijd akkoord met wat de talibs te verkondigen hadden, en werd bijgevolg geslagen tijdens uw gevangenschap. Op een avond werd de schuilplaats aangevallen en slaagden jullie erin van de verwarring gebruik te maken om te ontsnappen. U keerde naar huis terug maar kon de pijn niet langer verdragen. Op aanraden van een familielid dat in het ziekenhuis van Jalalabad werkte, liet u zich ter verzorging opnemen in een Pakistaans ziekenhuis. Na een tiendaags verblijf daar volgde u het advies van uw oom M.(...) G.(...) G.(...) en verbleef u vervolgens nog anderhalve maand samen met uw vrouw en kinderen bij uw tante in Jalalabad. U stuurde hen uiteindelijk naar uw schoonvader in het dorp Chiney en verliet zelf, met de hulp van uw oom, Afghanistan. Via Kabul, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk bent u verder naar België gereisd waar u op 26 januari 2011 asiel aanvraagde. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u vervolging door de taliban vreest.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u enkele documenten voor: het betreft uw originele taskara; het origineel paspoort van uw vader; een originele kieskaart met uw foto; een klachtenbrief van het districtshuis van Deh Bala (Haska Mina); twee exemplaren van de krant 'Daily Wahdat Peshawar' van 2 aqrab 1388 Afgaanse kalender (AK) (24 oktober 2009 Gregoriaanse kalender (GK)) en van 24 aqrab 1388 AK (15 november 2009 GK); een kopie van een krantenknipsel betreffende het overlijden van uw zoon F.(...)S.(...); informatie geplukt van het facebookprofiel van Y.(...) K.(...) S.(...) aangaande de aanslag op een kennis van u.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Doorheen het gehoor op het CGVS is immers onomstotelijk vast komen te staan dat uw beweerde familieband met de genaamde Y.(...) K.(...) S.(...) allerminst op waarheid berust. Wanneer de gegevens die destijds van uw zogenaamde broer werden afgenomen, in het kader van zijn eigen asielaanvraag, worden vergeleken met uw verklaringen, blijkt de informatie onderling immers volslagen inconsistent betreffende de meest basale familiale feitelijkheden. Zo kan onmogelijk worden voorbijgegaan aan de veelzeggende vaststelling dat Y.(...) K.(...) in het kader van zijn eigen asielaanvraag in België geen enkele melding maakte van een broer die als S.(...) (of S.(...) A.(...); of A.(...) S.(...)) door het leven gaat, en die geboren is rond 1970. Er werden in zijn dossier twee broers genoteerd, namelijk A.(...) S.(...) (°1963) en F.(...) R.(...) (°1968), die bezwaarlijk, noch qua naam, noch qua geboortjaar, kunnen worden in overeenstemming gebracht met uw persoon (zie vragenlijst Y.(...) K.(...) S.(...), dd.20/01/2004, p.7 en gehoorverslag CGVS, dd.02/02/2012, p.3). Er dient trouwens te worden aangestipt dat u verklaart vier zussen te hebben en drie broers, terwijl uw vermeende broer Y.(...) K.(...) enkel melding maakt van één zus en twee broers. Doorheen uw gehoor op het Commissariaat-generaal komen bovendien nog tal van andere elementen aan het licht die in flagrante tegenspraak zijn met de feiten zoals die werden geschetst door uw vermeende broer Y.(...) K.(...). Zo verklaart u omstreeks het jaar 1982 – u beweert immers 12 jaar oud te zijn geweest – naar Pakistan te zijn gevlucht met uw familie, waar jullie een intrek namen in de wijk Dabgari (CGVS, p.7). Y.(...) K.(...) verklaarde nochtans in 1358 of 1359 AK (1979 of 1980 GK), samen met zijn ouders, naar Peshawar te zijn verhuisd, waar ze een woning betrokken nabij Sayed Hassan Pir Ziarath (zie gehoorverslag CGVS Y.(...) K.(...) S.(...), dd.29/06/2004, p.3). U beweert acht jaar in Pakistan te hebben gewoond, vervolgens met uw vader te zijn teruggekeerd, en na zijn ziekte en overlijden in jullie dorp in Deh Bala, in Afghanistan te zijn gebleven (CGVS, p.7). Y.(...) K.(...) daarentegen, gaf aan dat zijn vader overleden is in Peshawar in 1995 (vragenlijst Yaqoot Khan SHINWARI, p.6). Ook over een eventuele terugkeer van Y.(...) K.(...) naar het district Deh bala blijft u initieel opvallend op de vlakte (CGVS, p.7 en p.8), maar preciseert u uiteindelijk dat hij, een twintigtal jaar geleden, “ongeveer anderhalve à twee maanden” in jullie dorp is gebleven, gedurende welke periode hij voor de krant werkte (CGVS, p.15). Uit het gehoorverslag van uw zogenaamde broer blijkt nochtans dat hij in 1992 is teruggekeerd naar zijn dorp, waar hij meehielp aan de heropbouw ervan en dat hij “toen de gevechten terug begonnen en de taliban aan de macht kwamen”, in 1995, terug naar Pakistan is vertrokken (gehoorverslag CGVS Y.(...) K.(...) S.(...), p.4). U verzekert het CGVS er verder van dat Y.(...) K.(...) voor de kranten 'Shahadat' (in het Dari en Pashtu) en 'Wahdat' (in het Pashtu) heeft gewerkt (CGVS, p.13). In werkelijkheid, en volgens de toelichtingen van de betrokkene, waren de

kranten die zijn artikels publiceerden, sinds 1995, 'Daily Wahdat' (Pashtu) en 'Dastak' (in het Urdu) (gehoorverslag CGVS Y.(...) K.(...) S.(...), p.4 en p.6 en vragenlijst Y.(...) K.(...) S.(...), p.9). Ten slotte hangt u ook over de arrestatie en de daaropvolgende vrijlating van uw vermeende broer in 2001 een verhaal op, dat zich, hoewel schijnbaar heel gedetailleerd en met een wolk van namen besprenkeld, als totaal uit de lucht gegrepen aftekent (CGVS, p.8). Dat Y.(...) K.(...) in werkelijkheid is vrijgekomen door toedoen van internationale instellingen met ronkende namen als 'Agence France-Presse' (AFP) en het 'International Committee of the Red Cross' (ICRC) lijkt u totaal te zijn ontgaan (gehoorverslag CGVS Y.(...) K.(...) S.(...), p.9 en vragenlijst Y.(...) K.(...) S.(...), p.10). Deze opeenstapeling van flagrante tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen de uitspraken van uzelf over uw broer, en de uitlatingen van Y.(...) K.(...) zelf, kunnen hoegenaamd niet verschoond worden en halen de stelling als zou u de broer zijn van Y.(...) K.(...) volkomen onderuit. Daar uw eigen asielrelaas bovendien in grote mate lijkt te worden gevoed door elementen uit dat van uw vermeende broer Y.(...) K.(...) S.(...) – u vermeldt zelf dat uw gijzelnemers op de hoogte waren van de situatie van uw vermeende broer (CGVS, p.14) - kan er, als gevolg van de hierboven gevoerde argumentatie, met andere woorden geen geloof worden gehecht aan uw eigen asielmotieven, namelijk uw vrees voor de taliban.

Volledigheidshalve dient ten slotte opgemerkt dat het relaas van uw gevangenneming en ontsnapping nauwelijks het anekdotische overstijgt. U verklaart immers te zijn opgepakt door de taliban terwijl u hout aan het sprokkelen was, hoewel u toch in het bezit was van aanzienlijke sommen Afghaans en Pakistaans geld, vervolgens met 19 personen te zijn opgesloten in een kamertje van vier op vijf meter, gedurende minstens 18 dagen, en ten slotte te zijn vrijgelaten/ontsnapt tijdens gevechten (CGVS, p.13, p.14 en p.15). Een dergelijke gang van zaken kan nauwelijks als aannemelijk worden beschouwd. Ter staving van uw relaas meent u bovendien een klachtenbrief - opgesteld door uw oom en voorgelegd ter bekrachtiging aan het districtshuis – te moeten inbrengen. Bij dit document - overigens het enige dat potentieel uw relaas kan ondersteunen – kunnen echter bezwarende aantekeningen worden geplaatst. Zo beweert u dat het werd opgesteld door uw oom en aangeboden ter bekrachtiging in het districtshuis, ten tijde van uw gevangenschap. U bevestigt verder dat het inderdaad het handschrift van uw oom betreft, maar kan weliswaar niet uitmaken wanneer het werd geschreven en gist dat "er misschien een datum is" (CGVS, p.12). Los van het feit dat het stuk geen officiële datum draagt op de voorkant, en dus een stuk gewichtigheid verliest, doen de vaststellingen, dat het blijkbaar werd opgesteld in uw naam, met vermelding van het feit dat u reeds "asiel heeft aangevraagd in het buitenland", en dat het bovendien blijkt onderschreven op 29 hoet 1389 AK (20 maart 2011 GK), en dus bijna twee maanden na uw asielaanvraag in België op 26 januari 2011 (zie vertaling stuk 4), elke bewijskracht teniet. De bevinding dat u zich overigens niet zelf heeft vergewist van de juiste inhoud van uw enige originele document, hoewel u aangeeft te kunnen lezen (CGVS, p.13) en u dus bijgevolg slechts een geringe interesse in uw asieldossier lijkt tentoon te willen spreiden, dient ten slotte een genadestoot toe aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor de taliban. Hierbij kan worden opgemerkt dat deze vaststelling meteen ook de authenticiteit van de brief onderuit haalt. Dat u overigens niet eens zeker weet of er al dan niet een datum op vermeld staat past volkomen in deze redenering.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève en de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet geweigerd worden.

U legt geen enkel document voor dat bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. Uw taskara, het paspoort van uw vader, en uw kieskaart bevestigen enkel uw identiteit, die, los van uw vermeende familieband met Y.(...) K.(...) S.(...), op zich, in deze beslissing niet ter discussie staat. Bij de klachtenbrief van uw oom bij het districtshoofd werden reeds uitgebreid vraagtekens geplaatst in de argumentatie van deze beslissing. Bij de overblijvende stukken dient opgemerkt dat documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag enkel als bewijs kunnen worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van plausibele en coherente verklaringen. Over de krantenknipsels kan nog worden opgemerkt dat, aangezien u, naar alle waarschijnlijkheid, uw eigen asielrelaas heeft willen steunen op een – al dan niet reële – gebeurtenis waarover verslag werd uitgebracht in 'Daily Wahdat', en er in het artikel een verwijzing opduikt naar hun voormalige journalist Y.(...) S.(...), waarvan hierboven werd aangetoond dat hij allerminst uw broer kan zijn, deze bijgevolg het fictieve karakter van uw eigen relaas verder bevestigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit het district Deh Bala (provincie Nangarhar) dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt

dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Deh Bala te ontlopen. Bovendien dient opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoonst dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u, samen met uw familie, te vestigen in één van de stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u er ook in het verleden al voor koos andere oorden op te zoeken. Zo verklaart u acht jaar in Peshawar (Pakistan) te hebben gewoond, waar u bovendien het beroep van automechanicien uitoefende (CGVS, p.7), en kon u in Jalalabad, naar eigen zeggen, samen met uw vrouw en kinderen, gedurende anderhalve maand terecht bij uw tante (CGVS, p.15). Deze context, samen met het feit dat uw kozijn een dokter is in het ziekenhuis van Jalalabad (CGVS, p.11), moet u toelaten zich in deze stad te vestigen. Verder bent u trouwens niet ongeschoold (CGVS, p.8) en kan u lezen (CGVS, p.13). De vaststellingen bovendien dat uw oom M.(...) G.(...) G.(...) er samen met de smokkelaar in slaagde voor het nodige geld en een paspoort te zorgen (CGVS, p.15), dat u over een areaal landbouwgrond van 8 jérib kan beschikken (CGVS, p.9) en dat ook uw schoonfamilie in het bezit is van een huis groot genoeg om uw vrouw en kinderen te huisvesten, schetsen daarnaast het beeld van een allesbehalve onbemiddelde familie. In dit opzicht, en met deze doorlichting in het achterhoofd, moet u redelijkerwijs in staat zijn elders een nieuw leven te beginnen. Bovendien bevindt het district Deh Bala zich op amper dertig à veertig kilometer van de stad Jalalabad en kan er bijgevolg geen twijfel over bestaan dat u vertrouwd bent met het reilen en zeilen in deze stad. Er kan dan ook verwacht worden dat u heden in staat bent om u, samen met uw familie, in de stad Jalalabad te vestigen om u aan de algemene situatie in het district Deh Bala te onttrekken. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Jalalabad zou gevisieerd worden. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen. Bijgevolg kan in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad bekeken worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Volgens verzoeker oordeelt het Commissariaat-generaal ten onrechte dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaring. Hij vreest terecht dat hij in Afghanistan zal worden vervolgd door de taliban. Verzoeker benadrukt dat hij – in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert – wel degelijk de broer is van Y. K. S., wie hij sinds verzoekers aankomst in België al verschillende malen bezocht. Verzoeker verklaart dat hij tot 1992 de naam “A.(...). (A.(...)) S.(...)” aannam, maar hij in 1990 zijn naam wijzigde naar “S.(...)”. Ter staving van deze bewering legt verzoeker thans een recente, schriftelijke verklaring van zijn broer Y. K. S. van 20 maart 2013 voor waarin dit schriftelijk wordt bevestigd, een certificaat van ‘PAK HOLLAND METAL PROJECT’ waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat verzoeker vroeger de naam “A.(...) S.(...)” aannam en ook een verklaring van de dorpsouderen van Morgy, waar verzoeker tevens de nodige identiteitsdocumenten van voorlegt en die verzoekers naamsverandering bevestigt. Bijgevolg kan niet langer betwist worden dat de heer S. S. en de heer A. S. S. dezelfde persoon zijn en verzoeker moet beschouwd worden als de broer van de heer Y. K. S.. Verzoeker geeft ook aan dat zijn vader twee vrouwen heeft en zijn broer Y. K. S. enkel zijn volle broers en zus heeft opgegeven terwijl verzoeker tevens zijn halfbroers en -zussen vermeldde. Ter staving van deze bewering verwijst verzoeker opnieuw naar de schriftelijke verklaring van zijn broer Y. K. S. van 20 maart 2013 waarin dit wordt bevestigd. Verzoeker stelt voorts dat zijn vader voor diens overlijden reeds een ruime tijd ernstig ziek was en al verschillende malen werd opgenomen in het ziekenhuis in Pakistan. Toen verzoeker terugkwam naar Afghanistan, nam hij kennis van het overlijden van zijn vader en zijn vader werd vervolgens in Afghanistan begraven. Dit verklaart volgens verzoeker waarom hij verklaarde dat zijn vader in Afghanistan overleden was. Verzoeker meent ook dat uit de beslissing van het Commissariaat-generaal niet blijkt dat zij materiële bewijsstukken hebben die aantonen dat de heer Y.K.S. geen verwant is van verzoeker. Verzoeker ziet ook niet in waarom het Commissariaat-generaal meer geloof hecht aan de verklaring van de heer Y. K. S. dan aan verzoekers verklaring, terwijl het evengoed mogelijk is dat de heer Y. K. S. zich over bepaalde aspecten in zijn verklaring vergiste. Verzoeker legde een eerlijke, waarheidsgetrouwe verklaring af en zelfs als zijn verklaring op bepaalde aspecten niet zou overeenstemmen met de waarheid berust dit eerder op een vergissing te goeder trouw en mag niet zomaar verondersteld worden dat verzoeker doelbewust valse verklaringen aflegde. Verzoeker benadrukt dat zijn asielaanvraag los staat van de ervaringen die zijn broer Y. K. S. heeft moeten meemaken. Verzoeker herhaalt zijn asielrelaas en wijst er vervolgens op dat hij een trauma heeft opgelopen naar aanleiding van zijn ontvoering en gijzeling door talibanstrijders. Verzoeker legde tijdens zijn verhoor krantenknipsels van ‘Daily Wahdat Peshawar’ voor ter staving van zijn verklaring en verwijst opnieuw naar de verklaring van de dorpsouderen van Morgny. Verzoeker wijst er voorts nog op dat hij pas op het einde van de ondervraging werd gevraagd naar de reden waarom hij in België een asielaanvraag heeft ingediend en van de ondervrager amper nog de tijd kreeg om zijn ervaringen mee te delen. Bovendien werd hij overmand door gevoelens. De bewering van het Commissariaat-generaal dat *“het relaas van de gevangenneming en ontsnapping nauwelijks het anekdotische overstijgt”* slaat dus nergens op en strookt absoluut niet met de werkelijkheid. Verzoeker heeft immers op een zeer gedetailleerde wijze willen vertellen wat er juist met hem gebeurd is, maar werd voortdurend door de ondervrager opgejaagd. Ook stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal niet gevolgd kan worden waar wordt gesteld dat het ongeloofwaardig overkomt dat verzoeker hout zou sprokkelen in de Afghaanse bergen aangezien hij uit een bemiddelde familie kwam. Verzoeker merkt op dat hij een huis aan het bouwen was en dat hij voor de bouw van zijn woning hout nodig had. Het dorp is overigens zeer landelijk en afgelegen zodat hij niet ongebruikelijk is om hout te sprokkelen, ook al is men bemiddeld. Verzoeker meent dat hij minstens op grond van de algemene, kritieke situatie van zijn regio van herkomst subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet moet krijgen. Verzoeker wijst erop dat hij nagenoeg al zijn bezit spendeerde om de reis te kunnen betalen en dat hij in zijn land van herkomst geen belangrijke functie uitoefende doch slechts de familiegronden bewerkte. Verzoeker heeft in 2009 samen met zijn gezin in allerijl zijn gezinswoning, bezittingen en bijhorende landbouwgronden moeten achterlaten, zodat hij geen enkel zicht heeft op de staat van voornoemde goederen en of deze inmiddels werden geclaimd door de taliban. Verzoeker ontkent ook met klem dat hij met zijn gezin ergens anders een nieuw leven kan opbouwen, en al zeker niet in de stad Jalalabad. Verzoeker kon er na zijn ontsnapping in 2009 slechts tijdelijk onderduiken maar moest uiteindelijk onder druk van zijn tante en oom de woning in Jalalabad verlaten en vluchtte daarom naar Europa. Verzoeker legt ook een verklaring van de schooldirecteur voor die bewijst dat de kinderen niet langer naar school gaan uit vrees dat de taliban hen daar zal ontvoeren. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift diverse rapporten en persberichten toe om aan te tonen dat de provincie Nangarhar één van de meest gevaarlijke plekken ter wereld is, de situatie er absoluut niet als veilig kan worden beschouwd en dat het geweld in de provincie Nangarhar zich niet enkel beperkt tot de afgelegen gebieden, maar ook betrekking heeft op de hoofdstad Jalalabad. Verzoeker bevestigt dat de aanvallen van de taliban in Jalalabad weliswaar hoofdzakelijk de Afghaanse en internationale troepen als doelwit

hebben, maar benadrukt dat zij echter ook veel burgerslachtoffers veroorzaken en bij de bevolking een voortdurend gevoel van onveiligheid creëren. Verzoeker besluit dat op basis van de toegevoegde informatie de veiligheidstoestand in de provincie Nangarhar, inclusief de hoofdstad Jalalabad, aldus uiterst kritiek is zodat moet worden aangenomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel een reëel risico bestaat het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten: "UNHCR Afghanistan: Security situation in the province of Nangarhar; whether the Kabul government has control over the population"; "Landinfo, Afghanistan Human Rights and Security Situation"; "United Nations Assistance, Afghanistan annual report 2012: Protection of civilians in armed conflict", twee persberichten, drie kaarten van Afghanistan, een schriftelijke verklaring van Y.K.S. van 20 maart 2013; certificaat bij PAK HOLLAND METAL PROJECT; officiële documenten op naam van S.S.; bewijsstuk van het lyceum; verklaring dorpsoversten; identiteitsdocumenten van dorpsoversten; verklaring van verzoekers oom.

De verwerende partij voegt uittreksels uit het gehoorverslag van verzoekers vermeende broer en uit de vragenlijst bij de verweernota.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker van bij aanvang van de asielprocedure uitdrukkelijk aangaf dat zijn problemen gekoppeld zijn aan de identiteit van zijn broer. Verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken immers het volgende: *"Mijn broer is gevlucht naar België: hij had problemen als journalist. De taliban hebben me ontvoerd: ze wilden geld van me omdat mijn broer een journalist was en mijn oom een leerkracht was. Ik moest 2 Karoel Roepie betalen. Ik had het geld niet en was verplicht om te vluchten. Twintig dagen werd ik vastgehouden en dan kon ik ontsnappen. De taliban kwam verschillende keren bij ons thuis langs: ik werd hard geslagen."* (vragenlijst, p. 3) (eigen onderlijning). Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat de taliban geld van hem wilde omdat zijn broer een journalist is. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen en deze van zijn vermeende broer geen geloof hechten aan hun voorgehouden familieband. Zo kan onmogelijk worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat verzoekers broer Y. K. in het kader van diens eigen asielaanvraag in België geen enkele melding maakte van een broer die als S. door het leven gaat én die geboren is rond 1970. Er werden in zijn dossier twee broers genoteerd, namelijk A. S. geboren in 1963 en F. R. geboren in 1968, die bezwaarlijk, noch qua naam, noch qua geboortjaar, kunnen worden in overeenstemming gebracht met verzoeker (vragenlijst Y. K. S., p. 7). Doorheen verzoekers gehoor op het Commissariaat-generaal komen bovendien nog tal van andere elementen aan het licht die in strijd zijn met de feiten zoals die werden geschetst door zijn vermeende broer Y. K.. Verzoeker beweert acht jaar in Pakistan te hebben gewoond, vervolgens met zijn vader te zijn teruggekeerd, en na zijn ziekte en overlijden in het dorp in Deh Bala, in Afghanistan te zijn gebleven (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Y. K. daarentegen, gaf aan dat zijn vader overleden is in Peshawar in 1995 (vragenlijst Y. K. S., p. 6). Ook over een eventuele terugkeer van Y. K. naar het district Deh bala blijft verzoeker initieel opvallend op de vlakte (stuk 4, gehoorverslag, p. 7, 8), maar preciseert uiteindelijk dat hij, een twintigtal jaar geleden, "ongeveer anderhalve à twee maanden" in het dorp is gebleven, gedurende welke periode hij voor de krant werkte (stuk 4, gehoorverslag, p.15). Uit het gehoorverslag van verzoekers zogenaamde broer blijkt nochtans dat hij in 1992 is teruggekeerd naar zijn dorp, waar hij

meehielp aan de heropbouw ervan en dat hij “toen de gevechten terug begonnen en de taliban aan de macht kwamen”, in 1995, terug naar Pakistan is vertrokken (gehoorverslag Y. K. S., p. 4). Verzoeker verzekert het Commissariaat-generaal er verder van dat Y. K. voor de kranten ‘Shahadat’ (in het Dari en Pashtu) en ‘Wahdat’ (in het Pashtu) heeft gewerkt (stuk 4, gehoorverslag, p.13). In werkelijkheid, en volgens de toelichtingen van verzoekers broer waren de kranten die zijn artikels publiceerden, sinds 1995, ‘Daily Wahdat’ (Pashtu) en ‘Dastak’ (in het Urdu) (gehoorverslag CGVS Y. K. S., p. 4, 6 en vragenlijst Y. K. S., p. 9). Het geheel van deze vaststellingen halen de stelling als zou verzoeker de broer zijn van Y. K. volkomen onderuit. Daar verzoekers eigen asielrelaas grotendeels gesteund is op de identiteit en werkzaamheden van verzoekers vermeende broer Y. K. S. kan er, als gevolg van de hierboven gevoerde argumentatie, met andere woorden geen geloof worden gehecht aan verzoekers eigen asielmotieven, namelijk zijn vrees voor de taliban omwille van het feit dat zijn broer journalist is en ze onder meer daarom losgeld van hem eisten.

Aangaande verzoekers argumentatie dat hij tot 1992 de naam “Abdus Samad” aannam, maar hij in 1990 zijn naam wijzigde naar “Samadabas” merkt de Raad op dat verzoeker hiervan nooit eerder melding heeft gemaakt tijdens de procedure. Dit klemte eens te meer daar aan verzoeker tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk gevraagd werd of er ook andere namen worden/werden gevoerd, waarop verzoeker ontkennend antwoordde (verklaring, punt 3). Het is dan ook slechts een *post-factum* verklaring, die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is om de vastgestelde inconsistentie te weerleggen. Aangaande de door verzoeker toegevoegde stukken ter staving van deze naamsverandering (een schriftelijke verklaring van Y. K. S. van 20 maart 2013, het certificaat bij PAK HOLLAND METAL PROJECT, officiële documenten op naam van S. S, verklaring dorpsverster en identiteitsdocumenten van dorpsverster, verklaring oom) wordt vooreerst benadrukt dat om enige bewijskracht aan documenten te ontleen, deze dienen te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is. De Raad stelt bovendien vast dat deze stukken slechts fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De schriftelijke verklaringen opgesteld door verzoekers zogenaamde broer, oom en dorpsverster wegen bovendien niet op tegen de bovenstaande talrijke vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van de beweerde familieband. Dergelijke stukken zijn overigens subjectief en hebben geen objectieve bewijswaarde.

Waar verzoeker aangeeft dat zijn vader twee vrouwen heeft en zijn broer Y. K. S. enkel zijn volle broers en zus heeft opgegeven terwijl verzoeker tevens zijn halfbroers en – zussen vermeldde is opnieuw slechts een loutere *post-factum* bewering die geen steun vindt in het administratieve dossier om de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de gezinssamenstelling alsnog verenigbaar te laten uitschijnen.

Verzoekers uitleg omtrent het overlijden van zijn vader en diens verblijf in het ziekenhuis kan evenmin overtuigen. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde verzoeker acht jaar in Pakistan te hebben gewoond, vervolgens met zijn vader te zijn teruggekeerd naar Afghanistan, en na zijn ziekte en overlijden in hun dorp in Deh Bala te zijn gebleven (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Uit verzoekers verklaringen blijkt wel degelijk dat zijn vader gestorven is in Afghanistan. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd immers het volgende opgetekend:

“En Y.(...) K.(...), kwam hij terug naar Afghanistan?

Eerst kwam m'n vader terug. Dan werd hij ziek en ik ging hem verzorgen en ging dus terug. Y.(...) K.(...) was een auteur voor een tijdschrift in Jalalabad. Nadien ging hij terug naar Pakistan en nadien kwam hij naar België” (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Verzoekers verklaring is dan ook niet in overeenstemming met deze van zijn zogenaamde broer daar deze aangaf dat zijn vader overleden is in Peshawar in 1995 (vragenlijst Y. K. S., p. 6). Verzoeker beperkt zich opnieuw tot een gekunstelde *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is om de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog aannemelijk te laten schijnen.

De Raad kan overigens geen geloof hechten aan verzoekers relaas van zijn gevangenneming en ontsnapping. Verzoeker legt desbetreffend immers ronduit ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen af. Verzoeker verklaart immers te zijn opgepakt door de taliban, vervolgens met 19 personen te zijn opgesloten in een kamertje van vier op vijf meter dat ook nog een toilet bevatte, gedurende minstens 18 dagen en ten slotte zomaar te zijn vrijgelaten tijdens gevechten (stuk 4, gehoorverslag, p. 13, 14, 15). Verzoeker verklaart ook dat nadat ze door de taliban waren meegenomen en in een pick-up werden geplaatst bij aankomst aan het huis hun handen werden samengebonden en ze naar een kamer werden gebracht waarna de handen weer werden losgemaakt

(stuk 4, gehoorverslag, p. 13, 14). Het is niet aannemelijk noch logisch dat verzoekers handen bij aankomst aan het huis moesten worden vastgemaakt om ze vlak daarna weer los te maken. Voorts acht de Raad het niet aannemelijk dat de taliban rekening zou houden met verzoekers verzuchtingen. Verzoeker verklaarde immers dat wanneer een talibanlid hem opdroeg om Jihad te voeren tegen de Amerikanen, verzoeker antwoordde dat hij zijn familie had en er niemand anders was om voor hen te zorgen, waarop het talibanlid vervolgens antwoordde dat verzoeker hen dan alleen kon helpen door 2 karoel (20.000.000) kaldar te geven (stuk 4, gehoorverslag, p. 14). Het is evenmin niet aannemelijk dat een oude man hen zomaar zou vrijlaten omdat er wordt gevochten (stuk 4, gehoorverslag, p. 14, 15). Een dergelijke gang van zaken acht de Raad niet aannemelijk. Ook legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoeker immers dat hij na zijn ontsnapping naar huis is gegaan en daar vier dagen is verbleven (vragenlijst, p. 3), terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij na de ontsnapping niet meer naar zijn dorp is teruggegaan (stuk 4, gehoorverslag, p. 15).

Ter staving van dit relaas legt verzoeker bovendien een klachtenbrief - opgesteld door zijn oom en voorgelegd ter bekrachtiging aan het districtshuis – neer. Ook dit document ontbeert enige bewijswaarde. Zo beweert verzoeker dat het werd opgesteld door zijn oom en aangeboden ter bekrachtiging in het districtshuis, ten tijde van zijn gevangenschap (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Verzoeker bevestigt verder dat het inderdaad het handschrift van zijn oom betreft, maar kan weliswaar niet uitmaken wanneer het werd geschreven en gist dat “er misschien een datum is” (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Los van het feit dat het stuk geen officiële datum draagt op de voorkant, en dus een stuk slagkracht verliest, doen de vaststellingen, dat het blijkbaar werd opgesteld in verzoekers naam, met vermelding van het feit dat hij reeds “asiel heeft aangevraagd in het buitenland” elke bewijswaarde teniet. De bevinding dat verzoeker zich overigens niet zelf heeft vergewist van de juiste inhoud van zijn enige originele document, niettegenstaande hij aangeeft te kunnen lezen (stuk 4, gehoorverslag, p. 13) en hij dus slechts een geringe interesse in zijn asielsdossier lijkt tentoon te willen spreiden, doet mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielsrelaas.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar de verklaring van de dorpsouderen van Morgny verwijst de Raad naar wat hoger reeds is gesteld.

Waar verzoeker aangeeft amper de tijd te hebben gekregen om zijn ervaringen mee te delen en door de ondervrager voortdurend werd opgejaagd, dient te worden vastgesteld dat dit niet uit het administratief dossier blijkt. Uit het administratief dossier blijkt wel dat aan verzoeker de kans werd geboden zijn asielmotieven uiteen te zetten (stuk 4, gehoorverslag, p. 13-15). Dit gebeurde inderdaad tegen het einde van het gehoor, maar aan verzoeker werd uitdrukkelijk gevraagd of hij alle problemen heeft verteld die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek, waarop verzoeker bevestigend antwoordde (stuk 4, gehoorverslag, p. 17). Verzoeker laat in onderhavig verzoekschrift overigens na uiteen te zetten welke zaken hij dan wel niet zou hebben kunnen meedelen. Aan verzoeker en diens raadsman werd bovendien gevraagd of zij nog iets wensten toe te voegen, hetgeen zij niet hebben gedaan (stuk 4, gehoorverslag, p. 17). Dat verzoeker amper de tijd zou hebben gekregen zijn ervaringen mee te delen kan dan ook niet bijgetreden worden. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker noch diens raadsman enige opmerking hebben geformuleerd aangaande het verloop van het gehoor. Dat de ondervrager verzoeker voortdurend zou hebben opgejaagd, blijkt evenmin uit het gehoorverslag en wordt door verzoeker ook niet concreet aangetoond.

Waar verzoeker stelt dat zijn kinderen niet langer naar school gaan uit vrees dat de taliban hen zal ontvoeren en ter staving hiervan een stuk toevoegt aan zijn verzoekschrift, namelijk een verklaring van de directeur van het Lyceum HASKAMINA, die bevestigt dat verzoekers kinderen sinds enkele jaren de school verlaten hebben dient te worden opgemerkt dat deze verklaring uitdrukkelijk op vraag van verzoeker werd opgesteld, aldus subjectief van aard is en een beperkte bewijswaarde heeft. Bovendien kan er uit de verklaring niet afgeleid worden om welke reden(en) de kinderen niet langer naar school gingen zodat het stuk op zich verzoekers verklaring, namelijk dat zijn kinderen niet langer naar school gaan uit vrees voor ontvoering door de taliban, niet kan staven. Dit stuk is ook slechts een fotokopie. Zoals reeds gesteld zijn gekopieerde en gefaxte documenten gemakkelijk te vervalsen en hebben zij geen bewijswaarde.

Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielsrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van

de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man die, zo blijkt uit zijn verklaringen, er in het verleden ook al voor koos om andere oorden op te zoeken. Zo verklaart hij acht jaar in Peshawar (Pakistan) te hebben gewoond, waar hij bovendien het beroep van automechanicien uitoefende (stuk 4, gehoorverslag, p. 7) en in Jalalabad, samen met zijn vrouw en kinderen, gedurende anderhalve maand terecht kon bij zijn tante (stuk 4, gehoorverslag, p. 15). Deze context, samen met het feit dat zijn kozijn een dokter is in het ziekenhuis van Jalalabad (stuk 4, gehoorverslag, p. 11), moet verzoeker toelaten zich in deze stad te vestigen. Bovendien verwijst verzoeker naar zijn beweerde problemen met de taliban, die hierboven ongeloofwaardig werden bevonden, als reden voor het feit dat hij de stad Jalalabad heeft moeten verlaten. De verwijzing naar het rapport "UNHCR Afghanistan: Security situation in the province of Nangarhar; whether the Kabul government has control over the population", om aan te tonen dat de taliban strijders rekruteert uit de afgelegen gebieden waarvan verzoeker afkomstig is, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Er kan dan ook verwacht worden dat verzoeker heden in staat is om zich, samen met zijn familie, in de stad Jalalabad te vestigen.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in

Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan de verweernota (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheid in Jalalabad er significant op vooruit is gegaan. In 2012 werd 45 % minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011: AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad, het merendeel wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. De nadruk van AOG ligt meer dan vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of overheid en hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de kant van de regering, binnen de ANSF of waarvan wordt verondersteld dat bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er ook sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken is erg klein.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier en aan de verweernota, blijkt dat er in de stad Jalalabad heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. De Raad stelt vast dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door verzoeker aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en persberichten omtrent de veiligheidssituatie merkt de Raad op dat de rapporten "Landinfo, Afghanistan Human Rights and Security Situation" en "United Nations Assistance, Afghanistan annual report 2012: Protection of civilians in armed conflict" een algemeen overzicht geven van de veiligheidssituatie in Afghanistan en in zeer beperkte mate de situatie in de provincie Nangarhar bespreekt. Ze zijn dan ook niet van die aard om de voormelde specifieke vaststellingen omtrent de situatie in de stad Jalalabad te kunnen weerleggen of te ontkrachten. De persberichten bevestigen de bovenstaande informatie dat er aanvallen plaatsvinden op overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur zoals de luchthaven, maar tonen niet aan dat er in Jalalabad een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Ook de bij het verzoekschrift gevoegde kaarten waaruit zou blijken dat de provincie Nangarhar en de hoofdstad Jalalabad gekwalificeerd moet worden als 'high density of incidents', doen geen afbreuk aan de bovenstaande specifieke informatie omtrent de stad Jalalabad en de aard van het geweld aldaar noch tonen ze aan dat er in Jalalabad een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog naar een rapport van ANSO verwijst inzake de incidenten in de provincie Nangarhar, stelt de Raad vast dat ook dit rapport niet van die aard is om de voormelde specifieke vaststellingen omtrent de situatie in de stad Jalalabad te kunnen weerleggen of te ontkrachten.

De door verzoeker aangehaalde en bij het verzoekschrift gevoegde informatie is niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB's te ondergraven of om aan te tonen dat er in

Jalalabad een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid gegeven te reageren op de nieuwe informatie toegevoegd aan de verweernota (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). Verzoeker formuleerde hieromtrent echter geen opmerkingen.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 juli tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF